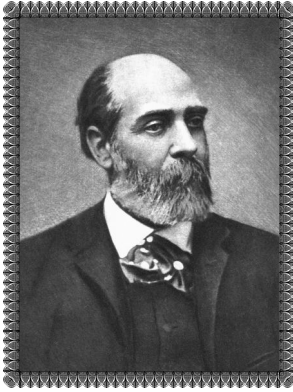

HECTOR MALOT
SINGUR PE LUME

Editura Andreas

Hector Malot (20 mai 1830 - 17 iulie 1907), unul dintre cei mai renumiți scriitori francezi, a publicat mai multe romane. Cel mai cunoscut este însă *Singur pe lume*, dedicat fiicei sale, Lucie, cu gândul că romanul trebuia să îi placă acesteia. Iată ce se întreba autorul:

În timp ce scriam această carte, mă gândeam tot timpul la tine, copilă mea, și numele tău îmi venea în fiecare clipă pe buze. O să-i placă lui Lucie? O va interesa pe Lucie?

Cu titlul original *Sans famille*, *Singur pe lume* a fost publicat prima dată în 1878 la Editura Eugène Dentu din Paris și este povestea unui copil găsit pe stradă, pe nume Rémi, care trăia în casa unei femei, al cărei soț, zidar de meserie, suferă un accident grav și, nemaivând posibilități materiale, se vede pus în situația de a-l închiria unui proprietar de circ ambulant, care dădea reprezentații alături de trei căței și o maimuță dresată. De aici o serie de peripeții, în care de multe ori copilul se vede singur, fără adăpost și fără cineva care să-l ocrotească.

Gândul lui Rémi era același: *Sunt singur pe lume!* El își dorea o familie adevărată, în care să poată trăi în siguranță. Finalul romanului este unul fericit, căci Rémi se dovedește a face parte dintr-o familie înstărită, pe care o regăsește cu ajutorul lui Mattia, tovarășul lui de suferință, ce ajunge un mare muzician.

Singur pe lume este o poveste pentru și despre copii, dar și pentru oameni mari, fiind pentru aceștia din urmă un adevărat subiect de meditație.

Hector Malot

SINGUR PE LUME

Traducere: ANDREEA FLORESCU

Prezentare: LAURA-IVONA DUMITRU

Editura Andreas

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MALOT, HECTOR

Singur pe lume / Hector Malot – București:

Andreas Print, 2015

ISBN973-606-8271-80-4

I. Florescu, Andreea (trad.)

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Calea Griviței nr. 158, demisol, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

*Site: **www.editura-andreas.ro***

© Editura **ANDREAS** PRINT, București

Toate drepturile sunt rezervate. Nici o parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

*Tehnoredactare: **Gheorghe Dumitru***

*Redactare și corectură: **Laura Ivona Dumitru***

*Ilustrație copertă: **D.M.***

*Ilustrații interior: **Alexandra Gabor***

Bun de tipar: 28.03.2015; Coli de tipar: 20

Format: Z₆, 16/54x84 cm

Capitolul 1

SATUL MEU

Eram un copil găsit. Dar până la vârsta de opt ani am crezut că am și eu o mamă ca toți ceilalți copii, căci atunci când plângeam, o femeie mă lua în brațe și mă legăna ușor până când lacrimile mi se uscau pe obraji. Nu m-am dus niciodată la culcare fără să mă sărute de noapte bună, iar când viforul lui decembrie azvârlea zăpada în ferestre, ea, în timp ce-mi îngăna câte un cântec, îmi încălzea piciorușele în mâinile ei. Chiar și acum îmi mai pot aminti cântecul pe care obișnuia să mi-l fredoneze. Dacă atunci când îngrijeam de vacă, pe câmp, se întâmpla să se pună vreo furtună, obișnuia să-mi iasă înaintea până la capătul drumului și să-mi acopere capul și umerii cu fusta ei de bumbac, ca să nu mă plouă.

Când mă hârjoneam cu câte un băiat de prin sat, nu mă lăsa până nu-i spuneam tot ce s-a întâmplat, povățuindu-mă de bine, dacă fusesem în greșeală, ori laudându-mă, dacă avusesem dreptate. Datorită tuturor acestor lucruri și a multor altele, după felul în care îmi vorbea, ori mă privea, și după blândețea pe care mi-o arăta atunci când mă dojenea, am crezut că este mama mea.

Satul meu sau, ca să fiu mai precis, satul unde am fost crescut – căci nu aveam un sat al meu, nici un loc de naștere, așa cum nu aveam un tată sau o mamă – și unde mi-am petrecut copilăria se numea Chavanon. Era unul dintre cele mai sărace din Franța. Doar anumite porțiuni din ogor puteau fi

cultivate, căci întinderea de bărăgan era acoperită de iarbă-neagră și grozamnă.

Până la vârsta de opt ani, nu am văzut niciun bărbat prin casă, deși mama mea vitregă nu era văduvă. Soțul ei, care lucra la Paris ca cioplitor în piatră, s-a întors în sat abia când eu eram destul de mare ca să îmi dau seama de ce se petrece în jurul meu. Din când în când, primea vești despre el printr-unul dintre tovarășii care veneau în Chavanon, căci erau mulți săteni care lucrau ca cioplitori în piatră la oraș.

– Tușă Barberin, spunea bărbatul, soțul tău e bine, sănătos. M-a pus să-ți transmit că încă are de lucru și îți trimite banii aștia. Vrei să-i numeri?

Cam asta era tot. Tușa Barberin era mulțumită. Soțul ei era sănătos și avea de lucru. Doar pentru că Barberin era departe de casă, nu trebuie să lăsăm să se creadă că nu se înțelegea bine cu soția lui. Locuia la Paris din pricina slujbei. Când avea să fie prea bătrân, se va întoarce la femeia lui și vor trăi amândoi din banii pe care îi pusese deoparte.

Într-o seară de noiembrie, un bărbat s-a oprit în dreptul porții noastre. Eu stăteam pe pragul casei, rupând surcele. Străinul privi peste poartă și mă întrebă dacă acolo locuiește Tușa Barberin. Eu i-am strigat că da și l-am pofit să intre. A deschis larg vechea poartă și s-a apropiat încet de casă. Nu mai văzusem în viața mea un om atât de murdar. Era plin de noroi din cap până în picioare. Era limpede că bătuse cale lungă pe drumuri anevoioase. Auzindu-ne glasurile, Tușa Barberin se ivi și ea.

– Vă aduc vești de la Paris, spuse străinul. Ceva din tonul cu care vorbise o neliniști pe femeie.

– O, Doamne, i s-a întâmplat ceva lui Jerome! exclamă ea, frângându-și mâinile.

– Într-adevăr, însă nu te speria. A fost rănit, dar e încă în viață, cu toate că s-ar putea să rămână schilod. Locuiam în

aceeași odaie, iar când am vrut să mă întorc acasă, m-a rugat să îți dau de veste. Nu pot să mai stau, căci mai am de mers și se face târziu.

Însă Tușa Barberin voia să afle mai multe, așa că îl rugă să rămână la cină. Drumul era tare prost și se zvonise că lupii se abătuseră până la marginea pădurii. Ar putea să se trezească mai devreme. Nu-i așa că avea să rămână?

Ba chiar așa. Se așează într-un ungher, lângă foc și în vreme ce își mânca supa, ne povesti cum se petrecuse nenorocirea. Barberin fusese grav rănit de o schelă în cădere și, cum nu avea ce căuta tocmai prin locul ăla, zidarul a refuzat să-i plătească despăgubirea.

– Bietul Barberin, n-are noroc, n-are noroc! spuse bărbatul, uscându-și cracii pantalonilor, de-acum întăriți sub stratul de noroiul uscat. Alții ar fi scos bani frumoși din așa o ispravă, însă bărbatul tău nu s-a ales cu nicio lețcaie! N-are noroc! spuse din nou cu atâta compasiune în glas, lăsându-se să se înțeleagă că el unul s-ar fi nenorocit de bună voie, de ar fi primit vreun ban. După cum îi spuneam și lui Barberin, ar trebui să-l dea în judecată pe zidarul ăla!

– Un proces costă o grămadă de bani! exclamă Tușa Barberin.

– Da, dar și dacă-l câștigi...

Tușa Barberin ar fi vrut să se ducă numaidecât la Paris, de n-ar fi fost o treabă atât de urâtă... drumul era foarte lung și costa așa mult!

A doua zi de dimineață am plecat în sat să vorbim cu preotul. Părintele a sfătuit-o să nu plece la drum înainte de a afla mai întâi dacă îi va putea fi de vreun ajutor acolo. Scrise o scrisoare la spitalul în care îl duseseră pe Barberin, iar peste câteva zile sosi și răspunsul. Nu era nevoie ca să vină, dar ar putea să-i trimită niște bani soțului ei, căci are de gând să-l dea în judecată pe zidarul din pricina căruia suferise nenorocirea.

Zilele treceau, iar din când în când soseau scrisori în care se cereau din ce în ce mai mulți bani. Ultima, mai stăruitoare decât celelalte, spunea să fie vândută vaca, dacă nu mai avea bani să-i trimită.

Doar aceia care au trăit la sat, printre țărani, știu câtă mahnire aduc cele două cuvinte: „Vinde vaca“. Atâta vreme cât le mai rămâne măcar o vacă în grajd, au siguranța că nu vor îndura foamea. Au unt de pus în supă și lapte să înmoaie cartofii. Trăisem atât de bine de pe urma ei, încât abia dacă simțisem gustul cărnii până la vremea când m-am apucat de scris această carte. Însă vaca noastră nu ne dădea doar hrană, ci era și prietena noastră. Unii își închipuie că este un animal netot. Nu e nici pe departe așa, vaca este cât se poate de inteligentă. Atunci când îi vorbeam, o mângâiam, ori o sărutam, ne înțelegea, iar cu ochii ei mari și rotunzi, cu privirea ei blajină, știa foarte bine cum să ne arate ce anume voia și ce nu. Adevărul este că ne îndrăgea, iar noi o îndrăgeam, la rândul nostru, și n-ar mai fi nimic altceva de spus. Cu toate acestea, a trebuit să ne despărțim de ea, căci numai vânzând-o avea soața lui Barberin să fie mulțumită.

Veni la noi un vânzător de vite și, după ce o cercetă cu băgare de seamă pe Roșcata, dând neconținut din cap și spunând că nu îi este cătuși de puțin pe plac, că nu o va mai putea vinde la rândul lui, că nu are lapte, ori că iese unt prost din el, sfârși prin a spune că o cumpără, însă doar din bună-voință pentru Tușa Barberin, care era o femeie cumsecade și cinstită. Biata Roșcata, de parcă bănuia ce se întâmplă, se încapățâna să iasă din grajd și începu să mugească.

– Du-te prin spatele ei și fă-o să iasă, îmi spuse vânzătorul, ținând în mână un bici pe care îl purtase până acum încolăcit în jurul gâtului.

– Nu, n-are să facă una ca asta, strigă Tușa Barberin și, apucând-o de spinare pe biata Roșcata, începu să-i vorbească cu blândețe:

– Hai, frumoasa mea, vino... vino-ncoace.

Roșcata nu putu să i se împotrivească, iar când ieși în drum, vânzătorul o legă în spatele căruței lui, caii se puseră în mișcare, iar ea se văzu nevoită să îi urmeze.

Noi ne întorseserăm în casă, dar am putut-o auzi mugind încă pentru multă vreme. Gata cu laptele și cu untul! O felie de pâine dimineata, iar seara niscaiva cartofi cu sare.

Se întâmplă ca marțea de Lăsata Secului să fie chiar cu câteva zile după ce vândusem o vândusem pe Roșcata. Cu un an în urmă, Tușa Barberin îmi pregătise un adevărat ospăț, cu clătite și frigănele cu mere, iar eu mâncasem atât de multe, încât ochii îi străluciseră de bucurie și mă privise încântată. Însă acum nu o mai aveam pe Roșcata care să ne dea lapte și unt, așa că nu va mai fi niciun ospăț pentru mine, mi-am spus în sinea mea cu tristețe.

Însă Tușa Barberin îmi pregătise o surpriză. Deși nu avea obiceiul să ia cu împrumut, ceruse de la unul dintre vecini o cană cu lapte și o bucată de unt de la altul, iar când am ajuns acasă, pe la ora prânzului, ea tocmai cernea făina într-un vas mare de lut.

– Făină? am întrebat, apropiindu-mă de ea.

– Într-adevăr, făină, micuțul meu Rêmi, îmi răspunse ea, zâmbind. Vezi ce fulgi frumoși cerne?

Eram tare curios să aflu pentru ce era făina, însă nu am îndrăznit să o întreb. Nu voiam să aflu că îmi amintisem că era Lăsatul Secului de teamă să nu o măhnesc.

– Ce poți face cu făina? mă întrebă ea, zâmbindu-mi.

– Pâine.

– Și mai ce?

– Coleașă.

– Și mai ce?

– Habar n-am.

– Ba da, ai, însă ești așa un băiețel bun, că nu îndrăznești să spui. Știi prea bine că azi e Ziua Clătitorilor și doar pentru că ai impresia că nu avem unt și nici lapte, nu spui nimic. Nu-i așa?

– O, mamă...

– N-am spus că Ziua Clătitorilor o să iasă prost până la urmă pentru micul meu Rêmi. Ia uită-te în coșul ăla.

Am ridicat iute capacul și am văzut lapte, unt, ouă și trei mere.

– Dă-mi ouăle, îmi spuse ea. Cât eu le bat, tu cureți merele de coajă.

În vreme ce eu tăiam merele felii, ea sparse ouăle în vasul cu făină și începu să amestece, turnând din când în când puțin lapte. Când totul se amestecă bine de tot, puse vasul de lut pe cenușa încinsă, căci abia la cină aveam să mâncăm clătitele și frigănelele. Trebuie să recunosc că a fost o zi tare lungă și nu de puține ori am ridicat ștergarul cu care acoperise vasul.

– Ai să răcești aluatul și n-o să mai crească! îmi spuse ea.

Însă a crescut așa cum trebuia, bulbuci mici formându-se pe deasupra. Laptele și ouăle începuseră și ele să miroasă bine.

– Du-te de sparge niște lemne, avem nevoie de un foc strașnic, îmi spuse Tușa Barberin.

Mai târziu, am aprins o lumânare.

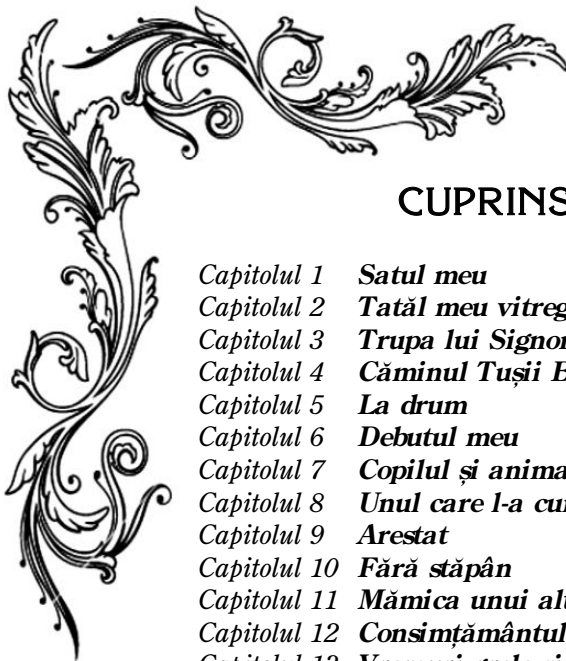
– Aruncă niște lemne în foc!

N-a fost nevoie să-mi spună a doua oară, căci așteptasem plin de nerăbdare aceste cuvinte. Nu dură mult și o flacăra strălucitoare se înalță spre horn, iar bucătăria toată era scaldată în lumina focului. Atunci, Tușa Barberin dădu jos din cui tigaia și o puse pe vatră.

– Dă-mi untul!

Cu dosul cuțitului tăie o bucată de unt de mărimea unei nuci, pe care o puse în tigaie, unde se topi sfârâind. Multă

CUPRINS

<i>Capitolul 1</i>	Satul meu	5
<i>Capitolul 2</i>	Tatăl meu vitreg	13
<i>Capitolul 3</i>	Trupa lui Signor Vitalis	21
<i>Capitolul 4</i>	Căminul Tușii Barberin	32
<i>Capitolul 5</i>	La drum	40
<i>Capitolul 6</i>	Debutul meu	45
<i>Capitolul 7</i>	Copilul și animalul învață	54
<i>Capitolul 8</i>	Unul care l-a cunoscut pe rege	59
<i>Capitolul 9</i>	Arestat	66
<i>Capitolul 10</i>	Fără stăpân	75
<i>Capitolul 11</i>	Mămica unui alt băiat	94
<i>Capitolul 12</i>	Consimțământul stăpânului	103
<i>Capitolul 13</i>	Vremuri grele și mohorâte	109
<i>Capitolul 14</i>	Moartea lui Suflețel	124
<i>Capitolul 15</i>	Prieteni credincioși	136
<i>Capitolul 16</i>	Noul Padrone	142
<i>Capitolul 17</i>	Sărmanul Vitalis	154
<i>Capitolul 18</i>	Prieteni noi	162
<i>Capitolul 19</i>	Nenorocire	171
<i>Capitolul 20</i>	Mattia	184
<i>Capitolul 21</i>	Întâlnesc vechi prieteni	197
<i>Capitolul 22</i>	Prins în mină	203
<i>Capitolul 23</i>	Din nou la drum	219
<i>Capitolul 24</i>	O prietenie adevărată	225
<i>Capitolul 25</i>	Mamă, frați și surori	245
<i>Capitolul 26</i>	O amară dezamăgire	253
<i>Capitolul 27</i>	O descoperire tulburătoare	260
<i>Capitolul 28</i>	Necunoscutul misterios	274
<i>Capitolul 29</i>	În închisoare	278
<i>Capitolul 30</i>	Evadarea	287
<i>Capitolul 31</i>	Vânătoarea după „Lebăda“	294
<i>Capitolul 32</i>	Îmi găsesc mama adevărată	299
<i>Capitolul 33</i>	Visul se adevărește	307